

ΤΟ ΑΛΓΟΣ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

Καθμένη εἰς λόρον καταφύτον, χλοερὸν, ἐπικείμενον εἰς τὴν εὐρύτητα τοῦ ὠκεανοῦ, ἡ Λουκία στενάζει καὶ λύεται εἰς δάκρυα. Ματαιῶς καλεῖ τὸν φίλτατόν της· ὁ Λιάνδρος, τῇ εἶπον οἱ σύντροφοι, ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν πατρίδα ἀπὸ θαλάσσης μακρᾶ, καὶ ἀγνώστου, ὁ Λιάνδρος ἐσφάγη ὑπὸ ἀγρίων εἰς ἄξονίνα τινα ὄχθην τῆς Ἀφρικῆς. Ἐν ἑτοῦς ἤδη παρῆλθεν, ἀρ' οὐ ἤκουσε τὸ σκληρὸν μήνυμα, ἀλλ' ἡ Λουκία δὲν δύναται, οὔτε θέλει νὰ τὸ πιστεύσῃ, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἀπῆρχετο, τοῦ ἡλίου δύοντος, πρὸς τὸν παράλιον λόρον, καὶ ἐκεῖ, παρὰ ῥοδὸν καὶ μονήρης, ἐνεκαρτέρει καλοῦσα κατ' ὄνομα τὸν προσφιλεῖ αὐτῆς σύζυγον. Ἐν ταῖς ἐσπεριναῖς περιδείξαις δὲν θέλει ἄλλους συντρόφους ἢ τοῦς δύο κύνας, οἵτινες ἠκολούθουν ἤδη αὐτὸν εἴτε κυνηγοῦντα, εἴτε ἐπιχειροῦντα θραχίαις περιγῆταις εἰς τὰς παρακειμένας νήσους, καὶ τὰ πιστὰ ταῦτα καὶ νοήμονα ζῶα ἐφαίνοντο, ὅτι συναισθανόμενα τὸ ἄλγος τῆς τεθλιμμένης γήρας, ἐσπύδαζον διὰ θωπειῶν νὰ τὴν παρηγορήσωσιν. Ἡ Λουκία καρφώνει τὰ ὑγρά θλέμματα ἐπὶ τῶν κυμάτων, ὡτὰν μετροῦσα τὰ ὀρηκτικὰ ἰων κινήματα ἢ φαντασία της πλάττει

ἐρημίαν ἀχανῆ καὶ διακεκαυμένην ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὅπου φύλλα δὲν σείονται, ὅπου αὔρα ἢ εὔμα δὲν ψιθυρίζει, καὶ ἐλπίζει ὅτι θάρβαρος χεὶρ σκέπει δι' ὀλίγης ἄμμου ἐν πτώμα, ὅπερ ἔπειτα, ἐν μέσῳ νυκτός, ἐξορύττουσι τὰ θηρία καὶ τοῦ στεροῦσι τὸν τάφον αὐτόν τῆς ἐρήμου. Δειλαῖα! ὕψι τότε πρὸς τὸν οὐρανὸν τοῦς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς τοῦς διδακρυσμένους, καὶ ἀριεροὶ εἰς αὐτὸν τὸ δυστυχὲς ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς της καὶ τοῦ ὀδυνηροῦ πένθους της, ἐλπίζουσα νὰ τύχῃ προστασίας ἐν τῇ ἀπαρηγορήτῳ ἐκείνῃ συμφορᾷ της. Ὁ ἔρως εἶναι θρησκεία, εἶναι πίστις, εἶναι αἴσθημα ἐνθαρρύνον τὴν γυναῖκα εἰς τὰς ἐν θεῷ ἐλπίδας της, εἶναι παρηγορία τῶν πόνων καὶ τῶν θλίψεων τῆς ψυχῆς της, ὑποκειμένης εἰς ἄλγη συνεχῇ. Τὰ δάκρυά της, ἅπερ ὁ κόσμος δὲν ἀπομάσσει, καὶ χύνονται σπαραξικάρδια καὶ πικρὰ εἰς τὴν ἐρημίαν, ναι, τὰ δάκρυα, ἅπερ χύνει γυνὴ εὐτεβῆς, γράφονται ἐκεῖ ἐπάνω ὡς παθήματα ἀναβρύνοντα εἰς τὸν κόσμον καὶ σκληρυνόμενα, ἅτινα θέλουσιν ἐκλείψει ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, τερπόμενα εἰς χαρὰν καὶ μακαριότητα.

Κλαίει ἡ Λουκία, ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζεται· ἐτοίμη ἤδη νὰ αἰτήσῃ ἄστυλον εἰς τὸν μοναστικὸν βίον ὥπως, ἀντὶ τῆς ἀπολειψθείσης εὐδαιμονίας, ἀπολαύσῃ ἡμέρας εἰρήνης, κλαίοντα καὶ δυστυχῆς πάντοτε ἀλλ' ἐλπίζουσα νὰ εὖρῃ εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν Λιάνδρον, ὅστις μόνος ἐκέδρησε τὴν καρδίαν της, ὅστις μόνος ἠσπάζοι τὸ παρθενικὸν στόμα της. Ὁ θάνατος ἐπάγωσεν

Ἡ Λουκία.